

Vertrauwen

n verhoal ien t Grunnegers deur Bé Kuipers

Sittard, Pieterpad, zummer 2009. Aan t end van n smale stroat mit hoezen stief tegen nkander aan kom ik bie t leste hoes dat oetkikt over n golvend landschop. Gastvraauw, n vrij jongvraauw, midden datteger, schat ik, broenverbraand en mit t swaarde hoar ien n steertje, staat mie al op te wachten. Deur n poortje en over n terras lopen wie t ainvoudige bed&breakfast-hotel ien. Wie moaken kennis ien eetkeuken. Den gaat ze veur mie aan noar boven tou, doar ze mie mien koamer wiest. Ik ben vandoag ainigste gast.

t Is n old hoes en ales is hier vaarfd ien primaire kleuren geel, rood en blaauw: dakspanten, vlouer, muren. t Dekbed op mien ber is vuurrood, ik vien t nogal heftig... Deur klaaine roames heb ik n hail mooi oetzicht op heuvels van Zuid-Limburg. "Als je geïnstalleerd bent op je kamer, kun je beneden een kop koffie komen halen", zegt gastvraauw en gaat weer noar beneden.

Eerst mor ais lekker doezen. Op hoast ale logeeradressen bie mien wandeltocht denken mensen schienboarlek dat gasten heur smörgens doezen - en dat doun veul mensen ienderdoad ook. Ik krieg doarom bie aankomst mainstied ain handdouw en ain washandje oetlaangd. Mor ik does mie laiver aan t end van n haile dag lopen om den soavonds lekker schoon en vris ien ber te liggen. Doar kin ik zo lekker op sloapen.

Aanderdoagssmörgens mout ik mie zodounde den wel ofdreugen mit mien slovve, haalf opdreugde handdouw, nait echt lekker. Mor ien dizze badkoamer staat n open kaast vol mit schone handdouken, apmoal veur t griepen. En zo heurt t ook, volgens mie. Den pak ik mien rugzak oet en hang mien kleren op om te luchten.

Even loader heur ik hail hoeselk onder aan trap: "Koffie!" "Jó!", roup ik hoast automoaties weerom, of t mien aigen vraauw is dij mie ropt. Ik loop trap òf noar beneden tou en goa bie de vraauw aan keukentavel zitten. Ze is net kloar met waarm eten, mor het boudel nog nait ofroemd. Ik heb zulf eerder onderwegens al eten. Ze schenkt mie en heurzulf n beste mok kovvie ien en vragt ientied noar de reden van mien vouttocht.

Ik vertel dat mien doul nait is om aan te komen ien leste etappeploats, de finish. Mor juist t onderwegens wezen. Ik wil geern n pooske haildaal alleneg wezen, noadat ik joaren zo'n beetje ales mit aander mensen doan te heb, mien vraauw, collegoa's, kammeroaden. n Soortege bevoartstocht dus, mor den n beetje aans.

Ze kikt mie onderzuikend aan en vragt: "En hoe vindt het thuisfront dat? Dat is immers ook zo lang alleen." Zai zegt t hail verzichteg en kniest ter wat schoapachteg bie. Ik kin in heur ogen ja van alles wezen: schaaiden, weduwnoar, soamenwonend, n lat-reloatsie hebben of traauwd wezen. Je kinnen t nait waiten tegenwoordeg.

Ik trek ook wat verboasd mien wenkbraauwen op. Joa, mien vraauw is ienderdoad net zo laank allain, want zai paast op t hoes en op katten. En doar kin ienderdoad ook vanalles gebeuren. Doar haar ik nog nait aan docht, mout ik eerlek bekennen. t Is mien ding ook ja, dat alleneg lopen. Mor ik heb nog gain biezunderheden heurd veur tillefoon. En aans zel ik t wel vernemen as k weer thoes ben. Dat is van loader zörg.

"Ik ben bijna veertig jaar getrouwd", zeg ik. En ik vertel dat ik ien al dij tied nog nooit haildaal op miezulf en alleneg op vekaanzie west heb, of laanger as n week van hoes. Behaolve n poar moal n weekje veur mien waark, mor den soamen mit wat collegoa's. Nou ik nait meer huif te aarbaiden veur de kost en kiender te thoes oet bennen, heb ik gelegenhaid om petronen te deurbreken.

Ik wil wel ais ervoaren hou t is om ales zulf te doun en te organiseren. Mor ik stoa nog mor aan t begun. Petronen hebben eigenschap dat ze tooi bennen. En haildaal as t makkelke en mooie petronen bennen, de comfortzone zeg mor. Dat ter veur mie wossen wordt, t ber verschoond en dat t eten kloar staat en meer van zukke dingen. Doarveur is n laangere wandeltocht n mooie gelegenhaid.

"En..., hoe is het je tot nu toe befallen?", vraagt ze belangstellend. Dat is ienderdaad de hamvraag. "Het is me behoorlijk tegen gevallen", beken ik. Aingoal aandacht veur fersoonlek eten, zörgen veur mien bewazzing en schone klaaier. En den dat kamperen, tent opzetten sums ien regen, gebrekkig mien eten kloarmoaken, met gat op grond zitten, van aal dat soort dingen. Ik word der wel ais tureluurs van, al dat prakkezaaiern en iemprovizeren. En den ook nog haile pakkelarie altied mit slepen...

Mor dou op n moal mien tent lek wer en mien luchtber wat loader ook nog kepot scheurde, heb ik ze baaiden ien n grode ofvaalcontainer mieterd. Ik heb van dou ofaan besloten allain nog onder dak te sloopen, ien n schoon ber, mit n lekkere does. Dat heb ik ter in aals geval wel mit leerd. Traauwens, t allenneg onderwegens wezen voldut me wel haile goud. Ik heb ter n alderdeegs n hekel aan om mit aander mensen op te lopen. Der wordt aingoal proat en haalfschaid van omgeven ontgait mie. Op mien overnachtensplekken heb ik aanspraak zat.

Gastvraauw nikt begriepend, mor wort den wat zoakelker: "Hoe laat wil je ontbijten, morgenvroeg?" "Halfnegen, of is dat te laat?", vraagt ik. Sinds ik nait meer waark ben ik wend om der smörgens nait aal te vro oet te kommen. En doar geniet ik nog ale doagen van. "O, dat geeft niet hoor. Maar dan ben ik al naar mijn werk. Draai de buitendeur maar op slot en gooi de sleutel in de brievenbus. Brood staat op tafel. Boter, beleg en sap zitten in de koelkast. Koffie kun je zelf maken met de Senseo."

Ik stoa werkelk paf over zoveul vertraauwen. En t klinkt ook zo gewoon, of t doagelks waark is. En dat kon ook werkelk nog wel ais zo wezen, t is hier zotrekent toch n logement. Zai let me braivenbus alderdeegs nait zain. Zo veur de hand liggend vient ze dat bliekboar. Dizze vraauw let mie vrij ien mien keuze en vertraauwt ter doarbie op dat ik gain roare meroakels oethaal. Klasse!

Aanderdoagssmörgens heur ik mien gastvraauw tegen aachtuur votgoan. Ik lig den nog op ber, net wakker en haildaal allenneg ien n vremd hoes mit deur lös. n Roare gewoarworden. Ik eet mien stoetjes wat loader ien keuken, doar sleudel noadrukkelk op toavel ligt. n Dikke hond ligt ien zien mand en holdt mie aalgedureg ien de goaten, mor dut verder niks. Ook dat is vertraauwen, te waiten dat ter niks gebeurt tussen hond en gast.

Ik raais òf om negenuur en gooi sleudel ien braivebus aan stroatkaant van t hoes. Mor nait noadat ik mie vergoud ter van verzeker dat ik niks vergeten heb. Want wat veur n prachteg veurbeeld van goud vertraauwen dit ook is, as ik wat vergeet mout ik hier ien de buurt touholden tot de gastvraauw weerom komt. Of ik mout verder lopen zùnder...

Groninger verhalen online

De eerder verschenen Groninger verhalen van Bé Kuipers staan 'los' online via:

 www.contactblad.info/groningerverhalen.html